

Agapeon 9 - Mínové pole

Napísal Balek Robert

Streda, 11 November 2009 10:05

(Pokračovanie z príbehu: [Agapeon 8 - Skutočný víťaz](#))

Už od rána sa potulujeme púšťou vedení naším novým spoločníkom Tuiciom. Nerozumiem jeho náhlym zmenám smeru. Hoci nám ani jeden raz v ceste nestála žiadna prekážka, obchádzali sme až doteraz každú chvíľu niečo neviditeľné tak opatrne, akoby to bola načasovaná mína. Zbadal som síce občas ako z môjho svetelného štítu okolo mňa vyletujú iskry, akoby ten štít niekto píľil, ale nič som okolo seba nevidel, tak som tomu neprikladal takú dôležitosť. Keď som sa Tuicia chcel na to spýtať, iba zasyčal s prstom na ústach, akoby nechcel niekoho zobudiť. „Zvláštne“ – pošepkal som Paxiomovi za sebou, „ideme ako husi v rade za sebou, nemôžeme hovoriť nahlas... Čo to má znamenať?“ Paximus len pokrčil plecami a pokorne sklopil zrak. „Ja s tým nesúhlas...“ – obrátil som sa s rozhodnými slovami k Tuiciovi a vtom mi stuhla tvár, vidiac obraz, ktorý sa mi naskytol.

Tuicius bol silno pohrúžený do modlitby a pravú ruku mal vystretú pred seba nad púšť, ktorou sme práve prešli. Z jeho svetelného štítu smerom, ktorým ukazoval rukou, vytekala žiara, rozlievajúca sa po celej púšti. Hoci bolo slnko vysoko nad obzorom, jeho žiara osvetľovala hrôzostrašne vyzerajúce kopy bubľajúcej čiernej hmoty rozosiate po celej púšti. Vyzeralo to ako duchovné mínové pole.

„Správne uvažuješ, Agapeon.“ – ozval sa zrazu Tuicio. „Naozaj je to mínové pole. Keď som to na začiatku púšte pri východe z Hôr hrôzy zistil, nechcel som vás vystrašiť, aby ste náhodou kvôli strachu neurobili chybu. Tie kopy sú nastražené silné duchovné rozbušky, ktoré veľmi ľahko rozpíliť a rozbijú slabšie duchovné štíty lásky. Vy obaja ich máte ešte stále slabučké.

Agapeon 9 - Mínové pole

Napísal Balek Robert

Streda, 11 November 2009 10:05

Mňa však Ježiš vybavil takým štítom, ktorý nemajú moc zničiť. Pozri, čo v tých kopách Zlý ukryl pre tých, ktorí sa zázrakom dostanú cez Hory hrôzy“, a obrátil pohľad k púšti. Znásobil žiaru vychádzajúcu z jeho rúk na kopy bublajúceho hnusu na púšti, ktoré sa pod jej náporom začali otvárať a po pár sekundách sa roztrhli ako mína na márne kúsky. Tie kúsky však nespádli na zem, ale zostali visieť v priestore. V ich lesku sa dalo zazrieť výjavy ľudí, ktorí zabíjajú seba samých, iné boli plné nemravných scén, lúpeží, podvodov, jednoducho zla od výmyslu sveta. S prekvapením a otázkou v očiach sme s Paximom pozreli na Tuicia. „Tieto duchovné rozbušky sú špeciálne a najnebezpečnejšie. Ukrývajú v sebe silu všetkých najhorších myšlienok a pokušení. Potom, ako rozbuška zničí ochranný štít lásky, ktorý vybudoval okolo vás Ježiš, sa tieto myšlienky doslova nalepia na dušu človeka, vniknú dovnútra cez malé poranenia duše a začnú nahlodávať srdce a myseľ, kým ich úplne nerozložia. Normálny smrteľník si tieto duchovné míny nevšimne, musel by byť veľmi citlivý na prítomnosť zla. Preto toľkí neopatrne behajú po mínových duchovných poliach nastražených Zlým po celom svete, a ani o tom nevedia. A ak vedia, preceňujú často svoje schopnosti. Ako hlúpi si neuvedomujú, aké nebezpečenstvo im hrozí.“

Ako Tuicius dohovoric, všetky kopy na púšti už boli otvorené a ich kúsky sa nebezpečne približovali k nám. Tucijs znásobil silu žiary a pohrúžil sa do hlbokej modlitby. Počul som iba sem-tam úryvky z jeho modlitby. Prosil o niečo Ježiša. Zrazu začal žiariť aj on, ale červenou žiarou. Cez líce tej žiary som na moje prekvapenie zazrel v Tuiciovej tvári črty Ježišovej tváre. „Ježiš?“ – zašepkal som zaskočený. „Už sú blízko iba niekoľko metrov!“ – zaúpel Paximus a ukazoval na kúsky bublajúcej špiny, blížiace sa hrozivo k nám. Postava Tuicia začala rásť do obrovských rozmerov a spolu s ňou aj jej štít. Čoho sa štít dotkol, to prežiaril. Nás pri dotyku zaplavilo veľké teplo a náš štít sa posilnil. Tie čierne bublaniny však žiara rozpálila a v zlomku sekundy zhoreli do tla. Červená žiara zaplavila celú púšť. Nedokázal som pre silu tej žiary udržať oči otvorené. Nasledoval obrovský škrekot a rana, akoby udrel blesk. Keď som oči otvoril, stál pri mne už iba Paximus ešte stále so zatvorenými očami. Po kopách nezostal ani mastný flak. Celá púšť bola čistá. Obzeral som sa, ale Tuicia som už nikde nevidel. „Paximus, otvor oči! Všetko je preč. Aj Tuicius...“ – podotkol som polohlasne. „Tuicius? Ako to?“ – vyhrkol a pokračoval: „Kto nám teraz ukáže cestu? Ako nájdeme Erudica a jeho pustovňu?“ „Neviem, ale môžeme ísť ďalej k tej hore. Pozri!“ A ukázal som na obrovskú horu vyčnievajúcu nad horizontom púšte napravo od nás. Pripomínala veľkú ruku, položenú na púšti a chrániacu čosi veľké v dlani.

Keď sme sa po hodine putovania dostali k hore, uvideli sme, čo táto hora v podobe ruky chránila. Bol to otvor do jaskyne. Pozreli sme sa s Paximom na seba s veľkou nádejou a vstúpili dovnútra. Chodba viedla priamo dovnútra hory. Po chvíli začala stúpať hore. Nieкто si dal námahu a vytesal do tvrdej skaly schody, takže sme s Paximom rýchlo postupovali vyššie a vyššie. Tma pre nás nebola problémom. Svietili naše štíty. Postupne však tma začala ustupovať a keď sme vystúpili na posledný schodík, ocitli sme sa v krátkej chodbe prežiarenej nádherným svetlom farby, akú som nikdy v živote nevidel. Približovali sme sa k otvoru na konci chodby s takou bázňou a nedočkavosťou, že sme ani nedýchali. Keď sme konečne nazreli dovnútra cez

Agapeon 9 - Mínové pole

Napísal Balek Robert

Streda, 11 November 2009 10:05

otvor, z ktorého vychádzala tá tajomná žiara, naskytil sa nám úchvatný pohľad, ktorý prevýšil všetky naše očakávania, a doslova nám obidvom vyrazil dych.

Pokračovanie tohto príbehu: [Agapeon 10 - Nový život začína](#)